

DANSUL CA TEATRU

VORBEȘTE-MI CA PLOAIA ȘI LASĂ-MĂ SĂ TE ASCULT de Tennessee Williams ● **TEATRUL ODEON** ● **Data reprezentației:** 7 noiembrie 1996 ● **Regia și coregrafia:** Răzvan Mazilu ● **Scenografia:** Adriana Grand ● **Distribuția:** Rodica Mandache (Ea), Dan Bădărău (El) și Marian Baci, Ionuț Pascu, Ștefan Pușcașu, Cristian Toporan, Adrian Țăranu, Răzvan Mazilu; cu concursul maestrului Johnny Răducanu.

Elegantul (deși cam mohorâtul) caiet-program al spectacolului de la Odeon pune la dispoziția curioșilor, sub semnătura Liane Tugearu, o foarte interesantă documentație privind istoria și evoluția „simbiozei teatru-dans” pe scenele românești. Sunt informații cât se poate de necesare, mai ales că, la ora actuală, această simbioză și producțiile care o ilustrează au căpătat o anume răspândire – și un anume prestigiu – și în teatrul nostru. Același program nu conține, în schimb, nici un fel de referire la textul pe care și-a întemeiat montarea regizorul-coregraf Răzvan Mazilu; nu este menționat nici măcar traducătorul. Or, cum acesta, textul adică, nu face parte dintre lucrările cunoscute ale lui Tennessee Williams, o minimă punere în temă ar fi fost, cred, obligatorie. În fine...

Vorbește-mi ca ploaia... este o piesă în două personaje ce formează doar în aparență un cuplu; de fapt, fiecare, și în special femeia, are ca partener doar o absență pe care o populează cu fantasmă, încercând să-și aline astfel singurătatea și nevoia irepresibilă de contact sufletesc. Dacă intuiția detectivistică și bunul-simț critic

nu mă înșală, textul este una dintre primele scrieri dramatice ale lui Tennessee Williams, probabil una dintre cele patru piese într-un act care, alăturate sub titlul **American Blues**, i-au adus, în 1939, premiul breslei teatrale americane, Theatre Guild, și, o dată cu acesta, afirmarea ca autor de succes. Oricum, se recunosc aici câteva dintre temele predilecte ale dramaturgului – incomunicabilitatea, raportul esențialmente ostil dintre sexe, pe de o parte, și dintre individ și colectivitate, pe de alta –, ca și extraordinara lui sensibilitate față de psihologia feminină.

Acestea au fost, fără îndoială, datele ce l-au atras pe Răzvan Mazilu spre scrierea lui Tennessee Williams; ele coincid, de altfel, liniilor de forță pe care a mers tânărul artist și în descifrarea scenică a **Damei cu camelii**, precedentă sa montare. Și, la fel ca acolo, el a recurs, în ce privește modalitatea „practică” de mizanscenă, la formula teatrului-dans, cu un accent mai puternic însă pe prima jumătate a binomului, dansul fiind de astă dată mai aproape de ceea ce se cheamă expresie corporală decât de coregrafia propriu-zisă. Totuși, „povestea” din piesă – destul de liniară, presupun – este lăsată exclusiv pe seama componentei așa-zicând dansante. Asta face ca, la început, lucrurile să pară oarecum confuze; vorbind pe șleau, există minute întregi când nu prea pricepi ce se întâmplă în fața ta, „cine cu cine și de ce”, așa că te mărginești să admiri bravura fizică a interpreților, îndeosebi a lui Dan Bădărău, să privești cu încântare decorul Adrianei Grand (foarte simplu, **pour une fois**, și extrem de frumos: o fereastră înlăcrimată de picături de ploaie dincolo de care

străjuiește, tandru-cinic, un cer neverosimil de albastru) și să ascuți cu deliciu improvizările pianistice ale lui Johnny Răducanu. Treptat însă, pe măsură ce textul începe să-și intre în drepturi prin replicile femeii, care alcătuiesc, de fapt, un lung monolog fragmentat, totul capătă consistență, iar elementele disparate se coagulează într-o structură coerentă și purtătoare de sens. Din acest moment devin limpezi și punctele de rezistență ale spectacolului. Unul este creația actoricească a Rodicăi Mandache, de o intensitate dramatică neașteptată, răscolitoare uneori prin sinceritatea despuiată de orice artificiu pe care interpreta o pune în joc; în acest rol, Rodica Mandache își dezvoltă nu numai bogăția resurselor profesionale, ci și disponibilitatea de a coborî în adâncurile sufletești ale personajului, arzând până la capăt și reinviind o dată cu el. O parte din laude i se cuvin, desigur, regizorului, care, în ciuda tinereții sale, a intuit posibilitățile actriței, până acum insuficient puse în valoare. Dar principalul merit al lui Răzvan Mazilu – și cel de-al doilea punct de rezistență al montării – stă în capacitatea sa de a crea emoție din orchestrarea plastică a mișcării (un exemplu: episodul siluetei vagabond, emblemă a singurătății și frustrării), din cinetica stilizată a trupurilor. Este, pentru un regizor-coregraf, o calitate fundamentală, care îndreptățește convingerea că teatrul-dans românesc poate avea, în persoana lui Răzvan Mazilu, un reprezentant, în viitor, reductabil.

ALICE GEORGESCU

© Dan Bădărău și Rodica Mandache în **Vorbește-mi ca ploaia...** de Tennessee Williams la Odeon (regia: Răzvan Mazilu)

Foto: Mihail E. Cratorii